

se proto na usnesení odúčtovacího úřadu ve Vídni, jimž byla rakouským zákonem čís. 393/21, tudíž teprve po 26. březnu 1919, přiznána účinnost exekučního titulu, ježto je nelze zahrnouti pod § 1 exek. řádu ve smyslu vládn. nař. čís. 145/19. Neměl proto okresní soud v K. vyhověti žádosti o výkon exekuce, ježto nebylo tu náležitostí vytčených vl. nařízením čís. 145/19, nýbrž měl odeprítí výkon exekuce. Bylo proto změněti v tomto smyslu usnesení jeho nařizující výkon exekuce.

Čís. 7425.

Podrobily-li se strany podle nájemní smlouvy ve všech sporech této smlouvy příslušnosti určitého soudu, nevztahuje se tato úmluva na spor o vrácení přeplatku nájemného.

(Rozh. ze dne 20. října 1927, R II 329/27.)

Žalobu o vrácení přeplatku nájemného 2.600 Kč zadal žalobce na okresním soudě v J. K námitce místní nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl, ježto strany umluvily pro spory z nájemní smlouvy příslušnost okresního soudu v B., rekursní soud námitku zamítl. D ů v o d y: Podle odstavce XV. smlouvy ze dne 25. srpna 1920 podrobily se smlouvající strany ve všech sporech, zakládajících se na této smlouvě, příslušnosti okresního soudu v B. Že se tu jedná o spor ze smlouvy, o tom nelze pochybovati, protože se žádá zpět nájemné, na základě této smlouvy zaplacené. Přes to jest recurs oprávněn. Neboť, jak stěžovatelé právem uplatňují, není ani ze smlouvy zřejmo a nebylo ani žalovanou stranou tvrzeno, že ujednané sudiště podle vůle stran mělo býti sudištěm výlučným. Jak již vysvítá ze zařazení ujednaného sudiště mezi sudištěm na výběr, mínil zákonodárce ustanovením § 104 j. n. ujednané sudiště učiniti sudištěm na výběr, opačný úmysl stran musel by býti zvlášť dokázán a, protože se tak nestalo, jest námitka místní nepříslušnosti okresního soudu v I., zakládající se výhradně na ustanovení § 104 j. n., neospravedlněná.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalovaná vznesla v první stolici námitku místní nepříslušnosti dovolávaného soudu z důvodu, že podle nájemní smlouvy ze dne 25. srpna 1920 podrobily se strany ve všech sporech, »vyplývajících z této nájemní smlouvy« (podle odst. XV. písemné smlouvy, správně »zakládajících se na této smlouvě) příslušnosti okresního soudu v B. Námitka nepříslušnosti byla rekursním soudem právem shledána neopodstatněnou, třebaže s odůvodněním napadeného usnesení nelze ve všem souhlasiti. Jak Nejvyšší soud vyslovil již ve svém rozhodnutí čís. 3558 sb. n. s., nejde při žalobě na vrácení přeplatku nájemného o spor z nájemní smlouvy, Neboť žalobním důvodem není nájemní smlouva, nýbrž skutečnost, tvrzená žalobci, že nájemné přeplatili o 2.600 Kč. Se sta-

noviska žalobců tato částka není nájemným a právním důvodem, z něhož tento nárok uplatňují proti žalované, není nájemní smlouva, nýbrž jednak okolnost, že žalovaná obdržela prý od žalobců o 2.600 Kč více, než jí jako nájemné příslušelo (bezdůvodné obohacení), jednak zásady vyplývající z ustanovení § 1431 a násl. obč. zák. o placení toho, co není dluhováno, ve spojení s předpisem § 20 (3) zákona o ochraně nájemníků. Podle toho nejde o spor zakládající se na nájemní smlouvě a ustanovení smlouvy o soudní příslušnosti nepřichází proto vůbec v úvahu.

Čís. 7426.

V otázce nezbytnosti výměnku ve smyslu § 330 ex. ř. jest vzítí v úvahu nejen případnou nemajetnost dlužníkovu, nýbrž i jeho schopnost výdělečnou, tuto nejen po stránce subjektivní, nýbrž i objektivní, v tom směru, zda dlužník může či mohl by svou výdělečnou schopnost využítkovati, kdyby chtěl.

(Rozh. ze dne 21. října 1927, R I 591/27)

Vymáhajícímu věřiteli byla usnesením ze dne 13. března 1925 k vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce zabavením a vnuceným zřízením nadzástavního práva a usnesením ze dne 25. dubna 1925 poznámka vykonatelnosti při onom zástavním právu. Návrh dlužníka, by exekuce povolená oněmi usneseními byla obmezena co do své právní účinnosti tím, že pro dlužníka musí zůstatí volným ročních 4.000 Kč, soud první stolice zamítl. Rekursní soud obmezil exekuci povolenou řečenými usneseními tak, že dlužníku musí zůstatí volným úhrnný roční požitek 3700 Kč jeho denních dávek.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

V otázce nezbytnosti výměnku ve smyslu § 330 ex. ř. jest ovšem vzítí v úvahu nejen dlužníkovu nemajetnost, nýbrž i jeho schopnost výdělečnou, leč tuto nejen po stránce subjektivní, nýbrž i objektivní, tedy i v tom směru, zda dlužník může či mohl by svou výdělečnou schopnost využítkovati, kdyby chtěl. Není-li tedy, jak slyšení důvěrníci potvrdili, a okresní ústřední ústav pro bezplatné zprostředkování práce a služby sdělil, možno při dnešních poměrech umístiti starce, rozeného v roce 1868, ani při hospodářství, tím méně tedy jinde, je jeho fysická způsobilost k výdělečné práci toho času bezvýznamná. Ani jinak nejsou vývody stěžovatelovy s to, by vyvrátily správnost napadeného usnesení rekursního soudu. Otázku, zda a v jaké míře jest výměnek dlužníka pro něho nezbytným, dlužno posuzovati podle poměrů a okolností, jaké toho času v určitém případě tu skutečně jsou, nikoli jaké by se mohly